

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἐκ Λονδίνου, 24 Μαρτίου.

Χθές εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς Βουλῆς τῶν Κοινῶν ὁ Κύριος Ῥοβέρτος Οὐίλσον ἠρώτησε τὸν Κύριον Πῆλον, ἢ ἡ Κυβέρνησις ἔχη σκοπὸν ν' ἀκολουθήσῃ τὴν παρὰ τῆς τελευταίας διοικήσεως προκηρυχθεῖσαν πολιτικὴν ἐπὶ πρὸς τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐὰν δὲν ἔπρεπε, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ κατ' ἀκρίβειαν τὴν συνθήκην τῆς 6 Ἰουλίου ἐκ συμφώνου μετὰ τὴν Γαλίαν, νὰ ὠφελήθῃ ἀπὸ τὰς ἐνεστῶσας περιστάσεις, καὶ ἀπὸ τὰς δικαίας αἰτίας τῶν παραπόνων, τὰς ὁποίας ἡ Πόρτα ἐχορήγησεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν, καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν αὐξήσιν τῆς ἀντιθέσεως ταύτης, εὐρίσκουσά τινα ἱκανοποιήσιν εἰς αὐτήν.

ἠρώτητε καὶ ἐκ δευτέρου, ἐὰν ἀνευρώθησαν αἱ πρὸς τοὺς διοικητὰς τῶν κατὰ τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος Ἀγγλικῶν δυνάμεων δεδομέναι διαταγαὶ τοῦ νὰ ἐμποδίσουν τὴν μετακομιδὴν βοηθημάτων πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἑλλάδι εὐρισκόμενους Τούρκους, καὶ τὴν μεταφορὰν τῶν Ἑλλήνων αἰχμαλώτων εἰς Αἴγυπτον.

Ὁ Κύριος Πῆλος παρακαλεῖ τὸν προλαλήσαντα νὰ τὴν συγχωρήσῃ, ἐὰν ἀποκρινόμενος εἰς τὰς ἐρωτήσεις του εὐρίσκεται βιασμένος νὰ διαχωρίσῃ τὴν κυρίαν ἀπορίαν τῶν εἰς αὐτὰς ἐνεχομένων παρατηρήσεων. Ἡ πρώτη αἰτία, ἐὰν ἡ Α. Μ. εἶναι εὐδιάθετος νὰ ἐμμείνη εἰς τὴν ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν συνεδριῶν τῆς γενομένην διακήρυξιν, ὡς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις τὰς ἐνδιαλαμβανόμενας εἰς τὴν συνθήκην τῆς 6 Ἰουλίου, ὥστε νὰ παρεκτραπῇ οὐδαμῶς ἐξ αὐτῶν, ἂν καὶ αἱ περιστάσεις ἠδύναντο νὰ ἐναντιωθῶσιν.

Ὁ Κύριος Πῆλος ἐνόμιζε χρεὸς τοῦ νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι ἡ Α. Μ. εἶναι ἀποφασισμένη νὰ μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ δυνατά της διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης συνθήκης, ἔστω δὲ περὶ τῶν περιστάσεων, αἵτινες ἡμποροῦσαν νὰ ἐναντιωθῶν εἰς τὴν ἐκτέλεσίν της, τὸν εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰς προΐδῃ.

Προσθέτει δὲ ὁ Ὑπουργὸς ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔλαβε ἐκ μίαν ἀξιωματικὴν εἰδοποίησιν περὶ διακηρύξεως τοῦ πολέμου παρὰ τῆς Ῥωσσίας, οὔτε περὶ κάμμιαις ἐνάρξεως ἐχθροπραξίας ἱκανῆς νὰ βάλλῃ ταύτην τὴν δύναμιν εἰς κρίσιν διάφορον ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο πρὸ τῆς κυρώσεως τῆς συνθήκης.

Εἰς τοιαύτην κατάστασιν πραγμάτων, τὴν εἶναι ἀδύνατον νὰ πληροφρήσῃ τὸ ἔντιμον μέλος, ἑωσοῦ ἡ Κυβέρνησις λάβῃ τὰς ἀναγκαίας πληροφροσύνας.

Ὡς πρὸς τὴν δευτέραν τῶν ἐρωτήσεων, ἐὰν ἐστάλησαν διαταγαὶ εἰς τοὺς ἐν τῇ Μεσογείῳ ἀξιωματικούς Ἀγγλους, τοῦ ν' ἀποκλείσωσι τὰ φρούρια τῆς Πελοποννήσου διὰ νὰ διακόψουν τὰς ἐφοδιάσεις, καὶ νὰ ἐμποδίσωσι τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ.

Ὁ Ὑπουργὸς λέγει ὅτι πρὸ τῆς ναυμαχίας τοῦ Νεοκάστρου οἱ διοικηταὶ τῶν συμμαχικῶν στόλων ἔλαβον διαταγὰς νὰ συστήσουν ἀποκλεισμούς διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸ φθάσιμον ἐνδυναμωτικῶν στρατευμάτων, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ναυμαχίαν αἱ ὁδηγαὶ αὗται ἔμειναν εἰς ὅλην τὴν ἰσχύν.

Περὶ τῆς μετακομιδῆς τέλος πάντων τῶν αἰχμαλώτων, ἡ Κυβέρνησις εἰδοποιήθη ὅτι ὁ Ἰσραήμ πασας εἶχε σκοπὸν νὰ φέρῃ τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας καὶ παιδιὰ εἰς δουλείαν, καὶ πρὸ τῆς συνθήκης ἤδη τοῦ Λονδίνου ὁ βασιλεὺς εἶχε γνωστοποιήσει ὅτι εἶχε ἀποφασίσαι ἐναντιωθῆ διὰ τῆς βίας εἰς τόσον ἀπάνθρωπον πρᾶξιν.

[Ἐφημ. τῆς Λαυσαίνης.]

Ὁ Ταχυδρόμος, ἔφημερις Ἀγγλική, θεωρουμένη πρᾶξιν τινὰ ὡς ὁ ἐξηγητὴς τῆς γνώμης τῆς Κυβερνήσεως, ἀφοῦ ἔκαμε παρατηρήσεις τινὰς εἰς τὸ γνωστὸν Χάτι σερρίφι τοῦ Σουλτάνου, τελειώνει τοιοῦτοτρόπως.

« Ἀς καυχῆθῃ ἡ Τουρκία ὅτι μᾶς ἠπάτησε [κερδίσασα καιρὸν μετὰ τὴν ὁπίαν ἐπροσποιήθη ὑπομονὴν], ἔστω. Θέλει μετανοήσῃ ἀναμφιδόλως διὰ τὸν ἄλλιον τοῦτον θρίαμβόν της σήμερον, ὅτε προσκαλεῖ εἰς τὰ ὄπλα.

» Ὁ σκοπὸς καὶ τὰ αἰτιά μας ἔγειναν πασιδηλὰ: ἡ σωτηρία ἑνὸς ἔθνους, ἡ ἀπελευθέρωσις ἑνὸς δεδουλωμένου λαοῦ. Τοῦτο δὲν εἶναι νέον ἔργον διὰ τοῦτον τὸν τόπον, ἡ σκηνὴ μόνον τοῦ θριάμβου μας, καὶ τὸ θέατρον τῆς δόξης μας ἠλλαζαν.

» Ἡ Ἑλλὰς, ἥτις κατὰ πρῶτον μᾶς ἔδωκε μαθήματα ἐλευθερίας, εἶδεν ὅτι δὲν τὰ εἶχομεν λάθει εἰς μάτην ἡ μελέτη τῶν ἀθανάτων χρονικῶν της μᾶς ἀποκατέστησεν ἐλευθέρους, καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς Ἀγγλίας δὲν ἔμεινε χωρὶς ν' ἀποδώσῃ τὸ χρεὸς της, ἀποδίδουσα εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν αὐτὴν ἀνεκτίμητον ὑπηρεσίαν.

» Ἀλλ' ὅμως μὴν ὑποθέσῃ τις ὅτι χαίρομεν διότι μᾶς ἐπεβλήθη ὁ πόλεμος αὐτὸς ἡλθεν ἀλλ' ἡμεῖς δὲν τὸν ἐπροσμένομεν, οὔτε τὸν ἐπιδουλοῦσαμεν. Ἡ ἐξουσία τοῦ νὰ μείνωμεν εἰς εἰρήνην δὲν μᾶς ἀφέθη δὲν ἦτον ἴδιον ἡμῶν τὸ νὰ ἐπιθυμήσωμεν τοῦτο.

» Ἀφοῦ εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι δὲν ἐπροκαλέσαμεν τὸν πόλεμον, συναισθανόμεθα ὅτι τὸ ἀντικείμενον, διὰ τὸ ὥστε πολιοῦμεν, δὲν ἦτο συνδεδεμένον μετὰ

...τία φιλοδοξίας· δὲν προθέμεθα κανένα σκοπὸν μεγα-
 ῶσεως· δὲν ἔχομεν οὔτε νὰ προσδιορίσωμέν τι ὄριον γῆς,
 οὔτε νὰ κανονίσωμεν ἐμπορικήν τινα ἀμφισβήτησιν· ἔχο-
 μεν ὅμως νὰ δώσωμεν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν
 εἰς ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, οἵτινες ἀπὸ αἰῶνων στεροῦνται
 αὐτάς. »
 (Gazette de Franco.)

Αἱ νεώτεραι Ἀγγλικά ἐφημερίδες παριστάνουν τὰ
 πράγματα τῆς Πορτογαλλίας ὡς εἰς ἀκμὴν τοῦ νὰ
 παραχθῶσιν ἐκ νέου. Τὰ ἐκεῖ Ἀγγλικά στρατεύματα,
 ὅσα δὲν ἔφθασαν ν' ἀναχωρήσωσιν, ἔλαβον διαταγὴν
 νὰ μείνωσιν. Ὁμοίως δὲ ἀνεβλήθη καὶ ἡ ἀπὸ τὴν Ἰ-
 σπανίαν ἀναχώρησις τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων, μο-
 λοιότι καὶ ἱεῖς εἶχον λάθει, ὡς λέγεται, τὴν δια-
 ταγὴν νὰ σηκωθῶσιν.

Ἡ κατὰ τὴν Χερσόνησον ἀνάδοσις τῶν ταραχῶν
 ἤθελεν ἐπαπειλήσει κατὰ πολλὰ τὴν ἡσυχίαν ὅλης τῆς
 Εὐρώπης. Δὲν εἶναι ἀμφισβολία ὅμως ὅτι αἱ μεγάλαι
 Δυνάμεις διὰ τῆς σοφῆς προνοίας των θέλουν ἀποκρούσει
 καὶ τοῦτον τὸν κίνδυνον.

Ἐξ Αἰγίνης, 28 Ἀπριλλίου.

Ἀπὸ γράμματα τοῦ Ἀρχιστρατήγου φθάνοντα μέ-
 χρι τῆς 13 τοῦ ἐνεστῶτος πληροφορούμεθα ὅτι ἡ κατὰ
 τοῦ Ἀνατολικοῦ ἐπιχειρηθεῖσα ἐκστρατεία προβαίνει
 πολλὰ εὐτυχῶς. Τὰ στρατεύματά μας ἐκυρίευσαν ἤδη
 τὸν Δολμὰν, τὸν Πόρσι καὶ ὅλας τὰς πέριξ θάλασσας,
 ὥστε διακοπείσης πανταχόθεν τῆς συγκοινωνίας τοῦ
 Ἀνατολικοῦ, εἴμεθα εὐέλπιδες περὶ τῆς ταχείας ἀνα-
 κτήσεως ταύτης τῆς πόλεως. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον
 θέλομεν δώσει τὴν λεπτομερῆ ἐκθεσιν ταύτης τῆς ἐπι-
 χειρήσεως.

— Ἀπὸ νεωστὶ ἐλθόντα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μαν-
 θάνομεν ὅτι ὁ Σουλτάνος συνεκρότησεν ἐσχάτως διδά-
 νιον εἰς τὸ Δαῦτι, μετὰ τὸ ὅποιον ἐκοινοποιήθη ὅτι ἡ
 Πόρτα ἐζήτησε διὰ μέσου τοῦ Πρέσβευς τῆς Αὐστρίας
 ἀπὸ τὰς τρεῖς Συμμάχους Δυνάμεις ἓνα μῆνα ἀκόμη
 προθεσμίαν, διὰ νὰ δώσῃ θετικὴν ἀπόκρισιν εἰς τὰς περὶ
 τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων προτάσεις των.

Μικρὰ ἀπάντησις, εἰς ὅσα ὁ Ταχυδρόμος τῆς Σμύρνης
 [Le Courrier de Smyrne] εἰς τὸ φύλλον ὑπ' Αἰ. 5 ἐκθέτει
 περὶ τῆς ἀποτυχίας τῆς ἐκστρατείας τῆς Χίου.

Ἐκεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις α' θέλει νὰ παραστήσῃ
 τὸν Ταχίρ πασαν, ὅτι ἀπὸ μετριοφροσύνης δὲν ἠθέλησε
 νὰ θυβίσῃ τὸ Ἑλληνικὸν πλοῖον, Νέλσων β' θέλει,
 ὁ κόσμος νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἀπὸ φιλανθρωπίας οἱ Τούρκοι
 δὲν ἔσφαξαν ἀσπίλους χριστιανούς εἰς τὴν Χίον, καὶ γ'
 ἀγωνίζεται νὰ προλάβῃ τὴν φιλανθρωπὸν καὶ ἀδέκαστον
 κρίσιν τῶν ἐφημερίδων τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

Εἰς μὲν τὸ α' καὶ β' δεικνύεται τρανώτατα ὁ
 γελοῖος μερολήπτῃς. Βέβαια ὁ Ταχίρης δὲν
 ἐδύθη τὸ πλοῖον, Νέλσων, διότι εἰς κάμμιαν ναυμαχίαν
 δὲν ἐδυνήθη ποτὲ Τούρκος νὰ θυβίσῃ Ἑλληνικὸν πλοῖον.
 Ἀναμφισβότως οἱ Τούρκοι δὲν ἔσφαξαν εἰς τὴν Χίον
 χριστιανούς, διότι ὅλοι σχεδὸν οἱ χριστιανοὶ ἀνεχώρησαν

ἐκεῖθεν ὁμοῦ μὲ τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα. Οἱ ὀλίγοι, οἱ
 ὅσοι κατὰ δυστυχίαν δὲν ἐδυνήθησαν ν' ἀναχωρήσωσιν
 ἐκεῖθεν, δὲν ἐγεύθησαν τῆς παρὰ τοῦ Ταχυδρόμου πλα-
 τομένης Τουρκικῆς φιλανθρωπίας, ἀλλ' ἔγειναν θυμὸν
 τῆς χαρακτηριστικῆς τῶν Τούρκων θηριωδίας. Οὔτε τὰ
 αἵψυχα, οἱ ἱεροὶ ναοὶ, καὶ αἱ λοιπαὶ οἰκοδομαὶ ἐδυνήθησαν
 νὰ διαφύγουν τὴν Τουρκικὴν λύσσαν, ἀλλὰ παρεδόθησαν
 τῷ πυρὶ.

Ὅσον δὲ περὶ τοῦ γ', τοῦτο βέβαια δὲν εἶναι μόνον
 ἀπλὴ μεροληψία. Ἐδὼ φοβεῖται τὴν κρίσιν τοῦ πολιτι-
 σμένου κόσμου· ἀλλ' ἀγωνίζεται εἰς μάτην, διότι οὔτε
 σπρεβλαὶ παραστάσεις, οὔτε δημοσιεύσεις ἐπιστολῶν,
 οὔτε ἐπιστολαὶ ἐμπόρων τῆς Σμύρνης θέλουν δυνήθῃ
 ποτε νὰ καλύψουν τὴν ἀλήθειαν. Δὲν εἶναι ἀμφισβολία
 κάμμία, ὅτι ὁ φιλαλήθης κόσμος θέλει ἐξακριβώσει τὴν
 μόνην ἀληθῆ αἰτίαν, ὅθεν ἀναξίως ἐπήγαγεν ἡ δυστυχία
 τῶν Χίων.

Ἡ εἰς τὴν ἐφημερίδα αὐτὴν δημοσίευσις τῶν πρὸς
 τὴν δημογεροντίαν τῶν Χίων ἐπιστολῶν τοῦ Γαλλικοῦ
 Ναυάρχου ἀπαιτῶσι τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐξῆς δύο
 ἐπιστολῶν.

Ἐν Αἰγίνῃ, 14 Ἀπριλλίου 1828.

Z. E.

Ἐξοχώτατοι Κύριοι!

Ἡ δημογεροντία αὕτη πληροφορεῖται ὅτι μία θαλάσ-
 σιος ἐχθρική δύναμις, φάστασα ἀπὸ τὰ Δαρδανέλια
 εἰς Μιτυλήνην, ἐτοιμάζεται νὰ ἐκπλεύσῃ μὲ ἱκανὰ
 στρατεύματα.

Ὅτι ἡ ἐτοιμασία αὕτη εἶναι καθ' ἡμῶν δὲν τὸ ἀμ-
 φιβῶμεν, καὶ διὰ τοῦτο ἐλάβομεν τὰ ἀνήκοντα μέτρα διὰ
 νὰ ἀντιπαραταχθῶμεν εἰς τὴν νέαν αὐτὴν προσβολήν.

Ἐν τούτῳ κινούμενοι μὲ ἀπλότητα καὶ εὐκρι-
 νειαν εἰς ὅλας μας τὰς πράξεις, χρεωστοῦμεν νὰ ὁμο-
 λογήσωμεν ἐλευθέρως, ὅτι τὸ ῥῆθρον κίνημα τοῦ ἐχθροῦ
 μας δὲν πρέπει νὰ ἐπήγαγε παρὰ ἀπὸ τὸ ὅπως
 ἔλαβε θάρρος, ἀφ' οὔτου ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ Α.
 Στόλαρχος τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς ὑπ' αὐτὸν θαλασσί-
 δυνάμεως, ἐβιάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἐντεῦθεν, ὥστε ἀπὸ μῆ-
 δημοποίησιν τῷ ἔκαμεν ὁ Καπετὰν Ἀμιλτων, καὶ τὸ ὅ-
 ποῖον μᾶς ἐβεβαίωσεν ἀκολουθῶν καὶ ὁ Διοικητὴς τοῦ
 Ἀγγλικοῦ βασιλικοῦ βρικού Parthian Κύριος Οὐαπ.

Τοῦτο μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς δυσάρεστήσῃ τότε,
 μᾶς εὐχαρίστησε μάλιστα κάμνοντας τὸν ἀπλοῦν τοῦτο
 συλλογισμόν, ὅτι καθὼς ἀπεμάκρυναν τὸν στόλον μας,
 οὕτω θέλει ἐφρόντισαν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον νὰ ἐμπο-
 δίσουν καὶ τὰ καθ' ἡμῶν θαλάσσια κινήματα τοῦ ἐχθροῦ.
 Ἀλλέως δὲν ἦτο δύσκολον, οὔτε τόσο πολυέξοδον νὰ
 αὐξήσωμεν μὲ ἄλλα τιὰ πλοῖα τὸν σημερινὸν στόλι-
 σκον μας, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ ἀντιπαραταχθῶμεν εἰς
 τὰ λείψανα τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου, τὰ ὅποια ἤδη μᾶς
 ἐπαπειλοῦσιν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκστρατεία αὕτη ἡ πρώτη παρ' ἡμῶν
 ἀποδοκιμασθεῖσα, ὡς νομισθεῖσα ἐξολοθρευτικὴ ἢ κατα-
 χρηστικὴ, ἀνεφάνη καὶ ἐγνωρίσθη παρὰ πάντων, ἔ-
 χουσα χαρακτῆρα δικαιοσύνης καὶ εὐταξίας, ἡ δημο-
 γεροντία λαμβάνει ἐκ τούτου αἴτιαν καὶ θάρρος νὰ
 ζητήσῃ μίαν πληροφορίαν διὰ τὰ ἄνω ἀναφερόμενα,
 διὰ νὰ ὁδηγῆται εἰς τὰς πράξεις της.

Ἐν τούτῳ ἐλπίζονσα εἰς τὸ φιλοδίκαιον καὶ φι-

ἡμετέρας ἐξουχότητος μένει με ὅλον
 Ἐν Χίῳ, 7ῃ 28 Δεκεμβρίου 1827.

Οἱ Δημογέροντες τῆς Χίου.

Πρὸς τοὺς Ἐξουχάτους Ναυάρχους Ἀγγλίας, Γαλ-
 λίας καὶ Ῥωσσίας.

Ἐξοχώτατε!

Διὰ τοῦ Γαλλικοῦ βρικόου Volage, ἡξιώθη ἡ δημο-
 γερὺς αὕτη τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἐξουχότητός σου τῆς
 10 Ἰαννουαρίου. Παρατηρεῖ με εὐχαρίστησιν τῆς τὴν
 ἐποικίας εἰκνύει πρόνοιαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Ἑλλη-
 νικοῦ ἔθνους, ἀλλὰ δι' ὅσον ἀπεβλέπει τὴν ἐκστρατείαν
 ταύτην, ἐλέπει με δυσαρέσκειάν τῆς ὅτι εἶσαι ἀπα-
 τημένος.

Ἡ ἐκστρατεία τῆς Χίου πάντοτε ἐνασχολοῦσε τὸ
 πνεῦμα τῆς Σεβαστῆς μας Κυβερνήσεως, καὶ ἡμᾶς τὰ
 μέλη τῶν πολυαριθμῶν κατοίκων τῆς ὠραίας, ἀλλὰ
 δυστυχῶς ταύτης νήσου. Με χρηματικὰς προκαταβολὰς
 τῶν Χίων ἐνῆργησεν ἡ Κυβέρνησις τὴν παροῦσαν ἐκ-
 στρατείαν διδοῦσα τὴν ἀρχηγίαν εἰς τὸν ἄξιον Συνταγ-
 ματάρχην Κύριον Φαβιέρου, ὅστις με διαταγὰς του,
 ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως, ἐπροσκάλεσε καὶ τοὺς δια-
 φέρους ἄλλους ὀπλαρχηγούς, ἐκ τοῦ ὁποίου παρατηρεῖς
 ὅτι δὲν ἐμπορεῖ τοῦτο νὰ νομισθῇ ἐν ἰδιαίτερον ἐπιχείρημα.

Ὅταν οἱ Κύριοι Πλοίαρχοι Λεβλάγκ καὶ Ὀλταν ἔκα-
 μαν τὰς παρατηρήσεις των περὶ τῆς ἐκστρατείας ταύτης,
 εἰδὼν εἰδήσεις ἀμέσως εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἂν ἡ-
 μεῖς μᾶς διατάξει, ἐπρεπεῖ ἀναγκαίως (ἂν καὶ ὅχι με-
 τὰ τὴν λύπην μας) νὰ ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ ἐδῶ ἀλλ'
 ἐπειδὴ καὶ τοιαύτη διαταγὴ δὲν μᾶς ἐδόθη, ἡμεῖς
 διόμεν ἐξακολουθῇ τὰς διοικητικὰς ἐργασίας μας
 ὅσας ἔχοντες τὴν εὐταξίαν καὶ εὐτυχίαν ταύτης τῆς
 γῆς, ἥτις μᾶς ἐγέννησε, καὶ ἡ ὁποία ἦτον ἀξία τῆς
 τιμικείας τῶν Σεβαστῶν Μοναρχῶν.

Εἰς σὲ λοιπὸν, Ἐξοχώτατε Ναύαρχε, ὅστις διαπρί-
 πεις ἐν ἰσχύει εἰς ταῦτα τὰ μέρη διὰ τὸν ὑψηλὸν
 σου βαθμὸν, εἰς σὲ ἀνήκει νὰ ὑπερασπισθῇς ἐπαξίως
 τοῦ εὐγενούς χαρακτήρός σου τὰ ἱερὰ δικαιώματά μας.

Μὴν ἀπατάσαι ἀπὸ τὰς διαβολὰς τῶν κακοτρόπων. Τὰ
 πρᾶγματα ὁμιλοῦν, καὶ ἐξέτασε, ἂν ἀγαπᾷς. Δέ-
 λεις ἰδεῖ ἐδῶ ὑπερασπιζομένας τὰς οἰκογενείας, καὶ
 τὴν γῆν καλλιεργουμένην περισσύτερον παρ' ὅτι ἐπὶ
 τῶν τυράννων. Τέλος πάντων οἱ χριστιανοὶ τῆς ἁντικυ-
 βερνήσεως, ἐντρομοὶ διὰ τὴν ὁποίαν τοὺς περιμένει τύχην,
 καταφεύγουσιν ἐδῶ καθημερινῶς, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θέλουσιν
 ἵκνῃται εἰς ἑκατοστείας, καὶ διὰ τοῦτο τὸ περιστα-
 τικὸν θέλει βέβαια συντριβῇ ἡ καρδιά σου, ὡς καὶ ἡ
 τῶν φιλανθρωποτάτων χριστιανῶν Μοναρχῶν.

Ὁ εἰς τῶν λαμπρῶν νικητῶν Νεοκάστρου δὲν θέλει
 ἐπὶ ὑποφέρει, ὥστε νὰ ἐπιπέσωσιν εἰς τὴν Χίον τὰ
 μέλη ἐνὸς ἀδυνάτου στόλου, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθελέ ποτε
 πληρῆσαι νὰ παρουσιασθῇ, ἂν δὲν ἐπεριωρίζοντο εἰς τὰ
 δια αἱ θαλάσσιαι δυνάμεις τῶν Ἑλλήνων, αἱ ὁποῖαι
 τὸ ἔκαμαν νὰ τρέμῃ πολλακίς εἰς ὅλην του τὴν δόξαν.

Ἐν Χίῳ, τῇ 2 Ἰαννουαρίου 1828.

Πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον Ναύαρχον τῶν Γαλλικῶν Ναυ-
 τικῶν Δυνάμεων κτλ. Κύριον Κύριον Δεριγνὴν.

Κύριε Συντάκτα τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος.

Εἰς τὸ 22 φύλλον τῆς ἐφημερίδος σου ἀνέγνωσα ἀπέ-
 σπασμα γράμματος τοῦ κυρίου Α. πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Κ.

Λυπεῖται ὁ καλὸς πατριώτης διὰ τὸ κακὸν πολίτευμα
 τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὰ Κυβερνητικὰ πράγματα, καὶ ἀπο-
 ρεῖ συγχρόνως, πῶς δὲν ἤυρεν οὐδὲ κανένα Ἑλληνα νὰ
 συντελῇ εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν του.

Μὲ συγχωρεῖ ὁ Κ. Α. νὰ τὸν ἐρωτήσω ποῦ ἀλλοῦ
 διέτριψεν ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Μαριανούπολιν; καὶ πότε
 ἔφθασεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸ καλόν; διότι παρατηρῶ
 μίλις ἔφθασεν εἰς μίαν νήσον τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἄρχισε
 νὰ φροντίζῃ ὑπὲρ αὐτῆς· προσφέρει τὸν ἑαυτόν τῷ
 προθύμῳ εἰς τὰ ὑπουργήματά της, καὶ αὐτόκλητος ἐξιχνι-
 ἀζει πηγὰς, αἱ ὁποῖαι εἰς ἡμᾶς ἦτον ἄγνωστοι· ἐγνώρισε,
 λέγει, τοὺς τάφους, ὅπου οἱ Ἕλληνες ἔχουν καταδικα-
 σμένα τὰ χρήματά των, καὶ τοὺς ἐλεεινολογεῖ ὅτι παρα-
 μελοῦν τ' ἀληθῆ των συμφέροντα καὶ πότε; ὕστερα ἀφοῦ
 εἰς ἐπὶ τὰ ἐτῶν διάστημα ἔχασαν γονεῖς, ὑστερήθησαν
 τέκνα, ἐθυσίασαν καὶ γρόσια καὶ κτήματα, ἐπωλήθησαν
 ὡς ἀνδράποδα, καὶ ὑπέφερον παντὸς εἶδους κακώσεις,
 ἐνῶ τρεῖς Εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις ἐγγυῶνται τὴν ἐλευθε-
 ρίαν των, καὶ ἐνῶ ἄλλοι ὁμογενεῖς, βέβαιοι ὅτι πλέον
 δὲν κινδυνεύει ἡ Ἑλλὰς, κατεφρόνησαν ἄπειρα ἰδιὰ των
 κέρδη, καὶ ἤλθαν νὰ συμμεθέξουν τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος μας.

Τῷ ὄντι εἶναι ἀπορίας ἄξιον, καὶ ὁ Κ. Α. ὁμιλεῖ ἐν-
 αἶρετα καὶ εἶμαι βέβαιος κατὰ τὸ ὅπως βλέπω φιλό-
 πατρι εἰς τὴν εὐγενείαν του, ὁ Κ. Α. περιφερόμενος εἰς
 τὰ Εὐρωπαϊκὰ μέρη περὶ πολλοῦ εἶχε τῆς Ἑλλάδος τὰ
 πρᾶγματα συνέπασχε με ἡμᾶς, ἐλυπεῖτο καὶ αὐτὸς
 εἰς τοῦ Μάρκου τὸν θάνατον, καὶ ἔχαιρεν, ὅταν ὁ Κανάρης
 ἐκδικεῖτο τὴν πατρίδα του· ἐὰν δὲ κατὰ συμβεβηκὸς εὐρί-
 σκετο ἐνταῦθα, ὅταν τὸ προπύργιον τῆς Ἑλλάδος, τὰ
 Ψαρρὰ, ἐπωτήθησαν, καὶ τὰ πτώματα τῶν κατοίκων τοῦ
 ἑκυματοῦσαν καθ' ὅλον τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος, ὅταν ἔπεσε
 τὸ ἐνδοξον Μεσολόγγιον, ὅταν ὁ αἰέμνηστος Καραϊσκάκης
 καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μάρτυρες ἔβαψαν μετὰ τὸ αἷμά των τὸ
 ἔδαφος τῆς Ἀττικῆς, ὅταν Ἰελευταῖον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν
 Ἀθηνῶν ἀνεπελάσθη σημαία κοκκίνη, καὶ εἰς τὸν Παρθενῶνα
 ἄρχισεν ὁ ἱμάμης νὰ προσεύχεται, ἠθέλεν ἀηδιάσει εἰς
 αὐτὴν τὴν ἀθλίαν κατάστασίν μας, ἠθελε τάχα λήσει τὴν
 ἀνεσίαν μας, καὶ ἠθελεν ἀφήσει ἕνα τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον
 δὲν ἔβλεπεν εἰμὴ αἰχμαλωσίαν ἢ θάνατον· φθάσας δὲ
 εἰς ἀσφαλῆ γῆν ἠθελε μετονομασθῇ ἀπὸ Α. Α., μὴν ὑπο-
 φέρων νὰ ὀνομάζεται καὶ Ἑλλήν.

Εἰς ὅλα αὐτὰ ὁ Κ. Α. ἠθελεν ἔχει δίκαιον. Ζητῶ συγ-
 γνώμην ὡς τόσον, ἂν τὸν εἰπῶ ὅτι ἀπατάται φανταζόμενος
 πῶς οἱ Ἕλληνες ὑποπτευόμενοι κατάχρησιν δὲν προσ-
 φέρουν χρήματα καὶ ἄς μάθῃ ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν ἐφο-
 βήθησαν νὰ παρακαταθέσουν εἰς χεῖρας τοῦ Κυβερνήτου
 τὴν ὑπαρξίν των, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ διὰ τὸ ὅπως τόσα
 κακὰ ἐδοκίμασαν, καὶ τοῦτο, πρῶτον νὰ λάβῃ τὴν καλο-
 σύνην νὰ μᾶς τὸν συστήσῃ ἡ εὐγενεία του, ἄς μάθῃ ὅτι
 τόσον καλὰ πολιτεύονται εἰς τὰ Διοικητικὰ πράγματα,
 ὥστε ἀγαποῦν, τιμῶν καὶ σέβονται τὸν Κυβερνήτην
 μέχρι λατρείας. Ἄς μάθῃ, διὰ τὰς παρατηρήσεις, ὅτι ἡ
 εὐνομία βασιλεύει ἤδη εἰς τὰ περισσότερα μέρη τῆς
 Ἑλλάδος, καὶ ὅτι συνεργᾷται τοῦ Κυβερνήτου εἰς τοῦτο
 εἶναι μόνοι οἱ παρὰ τοῦ Κ. Α. ὀνομαζόμενοι Κακοὶ

Ἕλληνες· ἄς μάθῃ ὅτι οἱ Ἕλληνες, τοὺς ὁποίους οὐ μὴν νὰ ταλαιπωρολογῇ σήμερον, αὐτοὶ, ἐνῶ ἡ εὐγενεία αὐτῶν, ἔχων σπουδαιότερας ὑποθέσεις, ἔγραφε δὴθεν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης “ ἢ νὰ χαθῇτε ὅλοι σας, ἢ νὰ ἐλευθερωθῶμεν,, αὐτοὶ πιστοὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν κατέκαυσαν σιόλους, καὶ ἐξωλόθρευσαν στρατόπεδα, νικηταὶ καὶ νικημένοι· αὐτοὶ μὲ τὰ χρήματά των, καὶ μὲ τὸ αἷμά των περασπίσθησαν τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν εὗρον ὁ Κ. Α. μαρμαρίζει, γλυκὰ, γλυκὰ, ὡραία νὰ πατριδα μας.

Ἄς μάθῃ τέλος πάντων, ὅτι ἀπορίας ἄξιον εἶναι καὶ χεδὸν ἀνυπόφορον, ὁ πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν ἀπὸ τὸ Στοκχόλμιν τὴν Μαριανούπολιν, νὰ κατηγορῇ τὸν αἰματοκυλισμένον Ἕλληνα.

Καλαχώρησον, παρακαλῶ, τὰ ἄνωθεν εἰς τὴν ἐφημερίδα σου.

Ἐν Αἰγίνῃ, τῇ 6 Ἀπριλλίου 1828.

Εἰς τῶν Συνδρομητῶν σου.

Ἡ Ἐφορία τοῦ Σχολείου τῆς Μουσικῆς
πρὸς τοὺς Ἕλληνας.

Εἰς τὸν πάγκοινον ἐκείνον τῆς Ἑλλάδος κατακλυσμὸν, ὅτε ἐσβέσθησαν πανταχοῦ τὰ φῶτα τῶν ἐπιστημῶν καὶ αἱ μούσαι· ἔντρομοι διὰ τὸ πῦρ καὶ τὸν σιδήρον τῶν βαρβάρων ἄφησαν τὰς εἰρηνικὰς κατοικίας τοῦ Ἑλικῶνος καὶ τοῦ Παρνασοῦ, ἀπεμακρύνθη εἰς τὸς ἐσχατίας τῆς δύσεως καὶ ἡ προσφιλεστάτη εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν Τερψιχόρη. Ἡ Μουσικὴ, ἡ Δεσπεσία αὕτη τέχνη, ἐξέλιπεν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας μὴ μὲ ὅλα τὰ ἐξαιρέτα τῶν προγόνων ἡμῶν περὶ ταύτης βιβλία, καὶ δὲν ἔμειναν εἰμὴ ἀμυδρά τινα σημεῖα ἀτάκτως ἐφηρμοσμένα καὶ ἀμαθῶς ἐξηγούμενα· χάος λοιπὸν ζοφερόν καὶ λαβύρινθος ἀδιεξίτητος ἦτον ἡ μέθοδος, ἡ ὁποία ἐδιδάσκετο ἕως εἰς τοὺς ἐσχατοὺς χρόνους, καὶ μετὰ δέκα καὶ δεκαπέντε ἐτῶν ἀγῶνας ὁ φιλόμουσος μαθητὴς δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ, εἰμὴ ὅσα μαθήματα ἐδιδάσκετο, καὶ ἐκεῖνα κατὰ πείραν μᾶλλον, ἢ κατὰ τὴν θεωρίαν τὴν διδασκομένην μὲ μέθοδον.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἔγεινε τὸ πρῶτον βῆμα εἰς τελειοποίησιν τῆς μεθόδου τῆς ἐξαιρέτου ταύτης ἐπιστήμης κατὰ τὸ 1815 ἔτος, ὅτε ἄνδρες εἰδήμονες τῆς παλαιᾶς μεθόδου καὶ φίλοι τῶν καλῶν ἐπεχείρησαν νὰ κάμωσι μεταρρύθμισιν, νὰ εἰσάξωσι νέα ὀνόματα εἰς τοὺς φθόγγους, νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν καταμέτρησιν τοῦ χρόνου, καὶ νὰ ἐξηγήσωσι μὲ ἀπλούστερον τρόπον ὅσα σκοτεινὰ καὶ ἀτελῶς εἰς ἓν μόνον σημεῖον ἐκρύπτοντο· ἀλλ’ ἦτον μακρὰν ἀκόμη ἡ μέθοδος ἀπὸ τὴν ἀπαιτουμένην σαφήνειαν καὶ τελειότητα.

Περὶ δὲ τοὺς καθ’ ἡμᾶς χρόνους ὁ κύριος Γεώργιος Λέσβιος, διὰ τῆς ἀτρύτου φιλοπονίας του ἐνασχολούμενος πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς τελειοποίησιν τῆς διδασκαλίας τῆς ἀξιολόγου ταύτης ἐπιστήμης, ἐπενόησε μέθοδον ἀπλουστατὴν δεμελιουμένην εἰς κανόνας ἀσφαλεῖς καὶ ἀμετατρέπτους, ὥστε δὲν μένει πλέον ἀμφιβολία, μήπως

πάθῃ ὁ μαθητὴς τὸ τοῦ ποιητοῦ.... Διηρόν τε μένειν, κενεὸν τε νέεσθαι.... ἀλλ’ εἰς ἕξ μηνῶν διάστημα μὲ πρόσασιν Δαυμασίαν τελειοποιεῖται, ὡς ἡ πείρα ἐνταῦθα ἐβεβαίωσε τὸ κοινόν.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐπενόησε μέθοδον σαφεστάτην εἰς τὴν γραφὴν δεμελιουμένην εἰς κανόνας ὀρθογραφίας ἀμετατρέπτους, ὥστε νὰ ἡμπορῇ ὁ μαθητὴς νὰ ἐκφράξῃ ἀκριβέστατα καὶ συντομώτατα ὁποιοῦνδήποτε μέλος, ὅταν γένη ἐγκρατὴς τῆς ἀξιολόγου ταύτης μεθόδου.

Δεύτερον ἐφεῦρε πολλοὺς ἄλλους τρόπους συντελεστικούς εἰς τελειοποίησιν τῆς διδασκαλίας τῆς Μουσικῆς, καθὼς εἰς τὴν ὅσων οὐπὼ ἐκδοθησομένην γραμματικὴν θέλει φανῇ ἐναργέστατα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅσα ὑπόσχεται ὁ εἰρημένος μουσικοδιδάσκαλος οὗτος εἶναι πρῶτον ἡ ἄκρα σαφήνεια τῆς γραφῆς καὶ τὸ ἀναλλοίωτον τῶν ὀρθογραφικῶν κανόνων τῆς, δεύτερον ἡ ἀνακάλυψις πολλῶν τρόπων ἀναγκαιωτῶν τῆς Μουσικῆς τῶν προγόνων μας Ἑλλήνων, τρίτον δὲ καὶ τελευταῖον τὸ πλήρες καὶ ἀνευδὲς ἁλλοεθνῶς Μουσικῆς.

Εἰς τοῦτο θεμελιουμένη ἡ Σ. Κυβέρνησις διώρισε τὸν κύριον Γεώργιον Λέσβιον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διδάσκαλον τῆς Μουσικῆς ἐνταῦθα εἰς Αἰγίνα, ὅπου συνῆρρευσεν πλήθος μαθητῶν, καὶ ἐφάνησαν καρποὶ ἐξαιρετοί, ἐπεὶδὴ ἡ πρώτη τάξις τῶν μαθητῶν εἶναι ἤδη περὶ τὸ τέλος τῆς διδασκαλίας, καὶ οἱ μεταγενέστεροι αὐτῶν προβαίνουν εὐκολώτατα καὶ ταχύτατα.

Οἱ ὑποσημειούμενοι, διωρισμένοι παρὰ τῆς Σ. Κυβερνήσεως ἔφοροι τῆς ἐπωφελεστάτης ταύτης σχολῆς, καὶ βλέποντες τὴν πρόοδον τῶν μαθητῶν, κρίνομεν χρεὸς μας ἀπαραίτητον νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ παρὸν προσκαλεόντες ἅπασαν τὴν νεολαίαν εἰς τὴν ἀπόκτησιν ταύτης τῆς ἐπωφελεστάτης ἐπιστήμης, πρὸς τρέποντες ἐν ταύτῃ καὶ ὅλους τοὺς κατὰ τόπον ἀρχιερεῖς καὶ προκρίτους, ὥστε νὰ παρακινήσωσι τοὺς φιλομαθεῖς νέους νὰ ἔλθωσι νὰ διδασκῶσιν ἀμισθί, καὶ τοὺς μὴ δυναμένους νὰ βοηθήσωσι παντοιοτρόπως πρὸς εὐτυχίαν τοῦ θεαρέστου τούτου ἐπιχειρήματος.

Ἐν Αἰγίνῃ, τῇ 16 Μαρτίου 1828.

Οἱ ἔφοροι τῆς Μουσικῆς σχολῆς
Ἄρτης Πορφύριος.
Καρύστου Νεόφυτος.
Νικόλαος Δηλιγιάννης.

Μέτοχοι τῆς Ἐθνικῆς Χρηματιστικῆς Τραπεζῆς.

Δίστηλα.	
Οἱ Κύριοι Χριστόδουλος Μπαρμαξίζης	100.
Ἀρχιερεὺς Χαριουπόλεως Δανιὴλ, τοποτηρητὴς τῆς ἐπαρχίας Λακεδαιμόνος	200.
Ἡγούμενος Κουμαρίτου Γεηγόριος	50.
Στρατηγὸς Γεώργιος Ἰατράκος	214.
Νικόλαος Ἰατράκος	148.
Μιχαὴλ καὶ Ἡλίας Ἰατράκοι	148.
Ἀντώνιος Κουμουστιώτης	40.
	890.